

ಬಾಬಾ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ: “ ‘ಭಾವದ ಅಂತರಂಗವರಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನು ದೊರೆತಿದ್ದಾನೆ; ಇರುಳಿಲ್ಲದ ಬೆಳಕಿನ ಊರಿನಿಂದ ಬಂದವನನ್ನು ನಾನು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ.’ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ. ನೀವು ಅನಂತವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಗಡಿಯಾರವನ್ನೇಕೆ ನೋಡುತ್ತೀರಿ? ಗಡಿಯಾರವೆಂದರೆ ಗಡು ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ - ಬಂಧನ. Time (ಸಮಯ) ಎಂದರೆ relative (ಸಾಪೇಕ್ಷ). ಅನಂತವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಚ್ಛಿಸಿದರೆ ಈ ಭಾವಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ದೂರ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಗಲು-ರಾತ್ರಿ, ನಿಮಿಷ -ಗಂಟೆ ಇವೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿಯತನಕ? ಈ ಭೂಮಿ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದು ಸೂರ್ಯ ಬೆಳಗುವತನಕ. ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಗುವಿಕೆ ಎಷ್ಟರದು? ಈ ಅನಂತ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಸೂರ್ಯಗಳಿವೆ. ಒಂದೊಂದು ನಕ್ಷತ್ರವೂ ಸೂರ್ಯನಿಗಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ದೊಡ್ಡದು. Sirius (ಲುಬ್ಧಕ) ಮುಂತಾದ ಉಜ್ವಲ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿವೆ. Galactic system, nebula (ಆಕಾಶಗಂಗೆ, ನೀಹಾರಿಕೆ) ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದ ರಿಂದಲೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ಸೂರ್ಯಂದಿರು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ! ಅಲ್ಲಿ time ಇದೆಯೇನು? Time ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ.

“ನಾವು ಭೂಮಿಯಿಂದಾಚೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಎಂಬಂತೆ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಭೂಮಿ ನಮ್ಮಿಂದ ಬಹುದೂರ ಸರಿದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು? ಇತ್ತ ನೋಡಿದರೆ ಅನಂತಕೋಟಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು, ಬೆಳಕಿನ ಕಣಗಳು, ವಿದ್ಯುತ್ ವೇಗ ದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ - light ನ velocity ಯಲ್ಲಿ; ಜಡಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಎಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗಲಾ ಗಿಲ್ಲವೋ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ವೇಗವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಿದೆ; ಯಾವ ಎಲ್ಲೆ, ಸೀಮೆಗಳೂ ಇಲ್ಲದ ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸಾಗಿದೆ. ಎಷ್ಟು ದೂರ ಹೋದರೂ ಒಂದೇ ರೀತಿ, periodic ವೇಗ (ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಸ್ಥಿತಿಯ ಪರಿವರ್ತನೆ). ಇತ್ತ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ, ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಪ್ರಚಂಡ ವೇಗದಲ್ಲಿ ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೋದೆ, ಅಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ರೀತಿ - ಎಲ್ಲೆಡೆ ಇದೇ ಸ್ಥಿತಿ.

“ಆಗ? ನಿಧಾನವಾಗಿ, ಸ್ಥಿರವಾಗಿ, ಸ್ವದನೆಯೇ ಇಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿ! ಅನಂತಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲೆ ಇದೆಯೆ? ಇದು macrocosm (ವಿಶಾಲ ವಿಶ್ವ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ)ನ ವಿಚಾರ. ನಂತರ microcosm ವಿಚಾರ- ಅಣು-ಪರಮಾಣು. ಅದರೊಳಗೂ ಮತ್ತೆ ಕೋಟಿ ಜಗತ್ತುಗಳು ಆಟವಾಡುತ್ತಿವೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಿದಾಗ ಮನಸ್ಸು ತಾನಾ ಗಿಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಗುತ್ತದೆ, ಸಮಯದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಹೊರಟುಹೋಗು ತ್ತದೆ, ಸಮಯ ಸ್ತಬ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ಹೀಗಾಗಿವೆ.

“ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಮಾಡುವವರಿಗೆ - calculating ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಯವನಿಗೆ ಎಂದೂ ಅನಂತದ ಗ್ರಹಿಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು; ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗದು. (calculation) ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಇರುವವರೆಗೂ time and space (ಕಾಲ-ದೇಶ), ಮಾಯೆಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯ ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ದೂರ. ‘ಹತ್ತುಗಂಟೆ ಯಾಗಿದೆ, ನಿದ್ರಿಸಬೇಕು’ ಎಂಬ ಈ ಭಾವ ನಮಗಿರಲಿಲ್ಲ.”

ರಾತ್ರಿ ೨ ಗಂಟೆಯಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟು ಹೊದರು. ಇಬ್ಬರು ಸೇವಕರು ಎರಡು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಬಾಬಾ ಅವರನ್ನು ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸಿದರು. ಬಹುಶಃ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಮಲಗಿಸಿರಬೇಕು. ಮಲಗುತ್ತ ಬಾಬಾ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು: “ಇಷ್ಟರ ತನಕ ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮತ್ತೆ ನೋವಿನ ಅನುಭವ ವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೆ. ಅವೆಲ್ಲ ಇರಲಿಲ್ಲ.”

ಸೇವಕರು ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆ ಕಟ್ಟಿ, ಮೋಂಬತ್ತಿಯ ದೀಪವನ್ನಾರಿಸಿ ಬಾಬಾ ಹಾಡಿದ ಅದ್ಭುತ ಭಾವಪೂರ್ಣ ಹಾಡುಗಳು ಹಾಗು ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತ ಮಲಗಲು ಹೋದರು. ಕೃಷ್ಣಪಕ್ಷದ ಸಪ್ತಮಿಯ ಚಂದ್ರ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸು ತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸುಪ್ತವಾದ, ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿನೀರವತೆಯ ಶಾಂತಿ ಹಾಗು ಬೆಳಕನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಆಶ್ರಮವಿಡೀ ಅಸಾಧಾರಣ ಗಂಭೀರ ಭಾವ ಆವರಿಸಿದೆ. (ಮುಂದುವರಿಯುವುದು)

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ವಿಶಾಲ ಮಡಿಲು

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ಯಾರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವರು? ಅಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವೈಭವದ ಸುಳಿವೂ ಇಲ್ಲ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ರಲ್ಲಾದರೂ ವಿದ್ಯೆಯ ಐಶ್ವರ್ಯವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಲ್ಲಿ? ಅವರಲ್ಲಿ ಈ ಐಶ್ವರ್ಯವೂ ಲುಪ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದಂಥ ಮಹಾಶಕ್ತಿ! ನಾವು ಯಾವ ವಿಷವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾರವೋ ಅದನ್ನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಡೆಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತೇವೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅನಂತಶಕ್ತಿ, ಅಪಾರ ಕರುಣೆ! ನಮ್ಮ ವಿಚಾರ ಬಿಡು, ಸ್ವಯಂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಎಷ್ಟೊಂದು ಆಳೆದು ಸುರಿದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ಜನರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು! ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿ? ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಲ್ಲಿ ಏನು ನೋಡುತ್ತಿರುವೆ? ಅದ್ಭುತ! ಅದ್ಭುತ! ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ರಯ ನೀಡುತ್ತಾರೆ, ಯಾರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನಾದರೂ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಾಯಿ! ತಾಯಿ! ನಿನಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ಸುಖ-ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ತು- ವಿಪತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ, ಕ್ಷಾಮ-ಡಾಮರಗಳಲ್ಲಿ, ಯುದ್ಧ-ಕ್ರಾಂತಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಆ ಅಪಾರ ಕರುಣೆ ಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊ.

- ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರೇಮಾನಂದ

ಮಾಯೆಯೊಳಗೆ ಮಹಾಮಾಯೆ

ಪ್ರವಾಚಿಕಾ ಧರ್ಮಪ್ರಾಣಾ

ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಜಗನ್ಮಾತೆಯಿಂದೇ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದೈವೀವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಅಗೋಚರ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಧ್ಯಾಯದಂತೆ ಒಂದು ಹೋಗುವ ಪಾತ್ರ ರಾಧುವಿನದು. ಮಾನವಕೋಟಿಯ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆ ತೋರಲು ಮಾಯೆಯನ್ನು ಅಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಮಾನವಲೀಲೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಿದ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಈ ಲೀಲಾಸಹಾಯಕಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದಿರುವ ಲೇಖಕಿ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಶ್ರೀ ಕಾರದಾ ಮಠದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅವತಾರ ವರಿಷ್ಠರಾದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವನವು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ರೀತಿಯಿಂದಿದ್ದರೆ, ಶ್ರೀಶಾರದಾ ದೇವಿಯವರ ಜೀವನವು ಇನ್ನೂ ಗೂಢವಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ಸಾಧಾರಣ ಸ್ತ್ರೀಯಂತಿದ್ದು, ಆದರೆ ಸದಾ ಸ್ವಸ್ವರೂಪದಲ್ಲೇ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಅವರನ್ನು ಸಾಧಾರಣ ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅವರ ಸಖಿಯರಂತಿದ್ದು, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಶಿಷ್ಯೆಯರಾಗಿ ಮಹಾಸಾಧಕಿಯರಾಗಿದ್ದ ಯೋಗೀನ್ಮಾ, ಗೋಲಾಪ್‌ಮಾ ಇವರಿಗೂ ಅರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಆಗಾಗ ಗಾಢಸಮಾಧಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಸ್ವಸ್ವರೂಪವಾದ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಆನಂದಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಬರಲು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಇಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತೇನೆ' ಅಥವಾ 'ಸಿಹಿತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಭಕ್ತರೊಂದಿಗೆ ಒಂದಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನಿರಂತರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ನಿಜ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲೇ ಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷೀಭೂತರಾಗಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರ ಸ್ಥಾನವು ಅಗೋಚರವಾಗಿದ್ದು, ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಗಜ್ಜನನಿಯಾದ ಈ ಮಹಾಶಕ್ತಿ ತನ್ನ ಸ್ವಸ್ವರೂಪದಲ್ಲೇ ನೆಲೆಸಿ, ತನ್ನ ಯೋಗಮಾಯೆಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿ ಈ ಮಾಯಾಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಿ, ಜನರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದರು. ಆ ದಿವ್ಯಜೀವನ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅದ್ಭುತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಅವರ ದಿವ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವುಂಟಾಗುವಂತಿತ್ತು. ಜೀವಿಗಳ ದಿವ್ಯ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿ, ಭವಬಂಧನದಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಲು ಈ ಮಹಾಮಾಯೆಗೆ ಯೋಗಮಾಯೆ ಹೇಗೆ ಸಹಕರಿಸಿದಳೆಂದರೆ -

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮಹಾಸಮಾಧಿಯ ನಂತರ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಈ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ತಾವೂ ನಿರ್ಗಮಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ಅವರ ಸರ್ವಸ್ವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಲ್ಲದ ಈ ಜಗತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಶೂನ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಅವರಿಗೆ ಆಗಾಗ ದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಅವತಾರದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಯಾವ ದಾರಿಯೂ ಕಾಣದೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಾಮಾರಪುಕುರದಲ್ಲಿದ್ದು, ಆ ಬಳಿಕ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರ ಬೇಡಿಕೆಯಂತೆ ಕಲ್ಪತದಲ್ಲಿದ್ದು, ಆಗಾಗ

ಶ್ರೀಮಾತೆ ಮತ್ತು ರಾಧು

ಜಯರಾಂಬಾಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ತೀವ್ರ ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ಅನಂತತೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅವರ ಹೃದಯವು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಶಿಷ್ಯರಿಗಾಗಿ ತುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದು, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಸಾರಲು ಅವರನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಸದಾ ತಮ್ಮ ಸ್ವಧಾಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಲು ತವಕಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಅವರಿಗೆ ದರ್ಶನ ನೀಡಿ, ಒಬ್ಬ ಬಾಲಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ಇವಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದೃಶ್ಯರಾದರು. ಆ ಬಾಲಿಕೆಯೂ ಕಾಣದಾದಳು. ಅಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಗೆ ಅದರ ಅಂತರಾರ್ಥ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇದಾದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಿರಿಯ ಸಹೋದರ ಅಭಯನು ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಮಲಗಿದನು. ಮರಣಶಯ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವನು ಕೊನೆಯ ದಿನ ಶ್ರೀಮಾತೆಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಅವರನ್ನೇ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಲಗಿದ್ದ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯೂ ಅವನ ತಲೆ ಸವರುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಭಯನು ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಮಗು

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ವಾಗಲಿರುವ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ನೆನೆಸಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಾ , “ಅಕ್ಕಾ ಇವರೆಲ್ಲರ ಭಾರವನ್ನು ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.. ನೀನೇ ಅವರ ನ್ನಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕೋ...” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆದನು. ಪ್ರಿಯ ಸಹೋದರನ ಸಾವು ಮಾತೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ದುಃಖ ಕ್ಕೀಡುಮಾಡಿತು.

ಆಭಯನ ಪತ್ನಿ ಸುರಬಾಲೆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮ ವನ್ನಿತ್ತಳು. ಆ ಮಗುವಿಗೆ ರಾಧಾರಾಣಿಯೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಚಿಕ್ಕದಿರುವಾಗಲೇ ತಂದೆತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಸುರ ಬಾಲೆ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಕೊನೆಗೆ ತವರುಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಆಪ್ತರೂ ತೀರಿಕೊಂಡು, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದು ಏಟುಗಳನ್ನು ತಿಂದು, ಕೊನೆಗೆ ಹುಚ್ಚಿಯೇ ಆದಳು. ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ತವರುಮನೆಯ ಕೈಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ನಿಜಸ್ವರೂಪದಲ್ಲೇ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಹುಚ್ಚಿ ಸುರ ಬಾಲಾ ಮನೆಯ ಒಳಗಿಂದ ಹೊರಬಂದಳು. ಕಂಕುಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬಟ್ಟೆಗಳ ಕಂತೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನೆಲದಲ್ಲಿ ತೊರಾಡುತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಳು. ಕೆದರಿದ ಕೂದಲು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿ ಅದೆಲ್ಲೋ ದೃಷ್ಟಿ. ಬಾಯಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಒದರುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಮಗು ರಾಧು ಅಂಬೆಗಾಲಿಡುತ್ತಾ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಸುರಬಾಲೆಗೆ ತನ್ನ ಮಗುವಿನ ಮೇಲೆ ಗಮನವೇ ಇಲ್ಲ. ಕೈಯಿಂದ ಬೀಳುತ್ತಿರುವ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಪುನಃ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ, ಹೊರಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ತಾಯಿಯು ಹೋದ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಗು ರಾಧು ಅಳಲು ಶುರುಮಾಡಿತು. ತನ್ನ ಅಲೌಕಿಕ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೇ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮನಸ್ಸು ಈ ಕರುಣಾಜನಕವಾದ ದೃಶ್ಯದಿಂದ ತುಡಿಯಿತು. ‘ಓ ! ಈ ಮಗುವಿಗೆ ತಂದೆ ಇಲ್ಲ , ತಾಯಿ ಹುಚ್ಚಿ. ಇವಳನ್ನು ಯಾರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವರು?’ ಎಂದು ಅವರ ಹೃದಯ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ತುಂಬಿ, ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದು ಬಂದು, ರಾಧುವನ್ನು ಕೈಗಳಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಕೂಡಲೇ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರಾಗಿ, “ನಾನು ಹಿಂದೆ ತೋರಿಸಿದ್ದ ಬಾಲಕಿ ಇವಳೇ. ಇವಳು ಯೋಗಮಾಯೆ. ಇವಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅವತಾರ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದೃಶ್ಯರಾದರು. ಈ ಅನಿತ್ಯ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿರಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಮಾತೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಇಳಿಸಿದರು. ಹೆತ್ತತಾಯಿಯಿಂದ ಯಾವ ಸಾಂತ್ವನವೂ ಸಿಗದ ರಾಧು ಶ್ರೀಮಾತೆಯ ತೋಳಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ತಡವುತ್ತಾ ಶ್ರೀಮಾತೆ, ‘ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಇವಳನ್ನು ಅವ ಲಂಬಿಸಿ ಈ ಮಾಯಾ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರಬೇಕೆ?’ ಎಂದು ಅಂದು

ಕೊಂಡರೂ, ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಅದಕ್ಕೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ರಾಧು ಆರ್ತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಅವಳನ್ನು ಸಂತೈಸುತ್ತಾ ಎದೆಗೆ ತಬ್ಬಿದರು. ಹೀಗೆ ಮಾಯೆಯ ಒಳಗೆ ಮಹಾಮಾಯೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ರಾಧುವಿನ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಅವಳು ಹಸಿದರೆ ಉಣಿಸುವರು, ಆತ್ತರೆ ಸಮಾ ಧಾನಿಸುವರು, ನಕ್ಕರೆ ಆನಂದಿಸುವರು. ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಜಗಜ್ಜನನಿಯ ಮಾತೃವಾತ್ಸಲ್ಯವು ರಾಧುವಿನಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿತು. ಆದರೆ ಯಾರು ಈ ರಾಧು? ಅವಳೇ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಜೀವಿಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿ. ಹಿಂದೆ ಭಗೀರಥನ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟಳಾದ ಗಂಗೆಯು ರಭಸ ದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಭೂಮಿಗೆ ಧುಮುಕಿದಾಗ, ಆ ರಭಸವನ್ನು ಭೂಮಿಯು ತಡೆಯಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಶಿವನು ತನ್ನ ಜಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಗಂಗೆಯು ಶಾಂತವಾಗಿ, ಕೋಮಲವಾಗಿ, ನಾನಾ ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಹರಿಯತೊಡಗಿದಳು. ಸಹಸ್ರ ಸಹಸ್ರ ಜನರು ಈ ಮಹಾನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಮುಕ್ತ ರಾಗತೊಡಗಿದರು. ಅಂತೆಯೇ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯ ಕೃಪಾವಾತ್ಸಲ್ಯ ನೇರವಾಗಿ ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಹರಿದರೆ, ಪ್ರಪಂಚದ ನಿತ್ಯಲೀಲೆಗೆ ಬಾಧಕವಾಗುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲವೆ! ಸದಾ ಅನಂತತೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆ ಸಿರುವ ಶ್ರೀಮಾತೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ರಾಧುವಿನಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸುವುದೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಂತೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಮಹಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಯೋಗಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಆ ಶಕ್ತಿಯು ಕೋಮಲವಾಗಿ ಹರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು.

ರಾಧುವಿನಲ್ಲಿ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಹೊಂದಿದ್ದ ಮಾತೆಯ ದಿನಚರಿ ಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಾಧಾರಣ ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಭಕ್ತಿಗೂ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಲ್ಕತ್ತಾ, ಜಯರಾಂಬಾಟಿ, ತೀರ್ಥಸ್ಥಳಗಳು - ಹೀಗೆ ಅವರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ರಾಧು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರಲೇಬೇಕು. ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವಾಗ ಲೆಲ್ಲಾ ರಾಧುವಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಕುಳಿತಿರುವ ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿಯಲ್ಲೇ ಸ್ಥಾನ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಭಕ್ತರು ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವುಗಳು ಮೊದಲು ರಾಧುವಿಗೆ ಮೀಸಲಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಶ್ರೀಮಾತೆ ರಾಧುವಿನ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವರು. ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಸದಾ ನಿರ್ಲಿಪ್ತವಾಗಿ, ಸ್ವಸ್ವರೂಪದಲ್ಲೇ ನೆಲೆಸಿರುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಜೀವಿಗಳ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಇಳಿಸಲು ಹೀಗೆ ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಸಹಾಯ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವರ ದಿನಚರಿ ಯಲ್ಲಿ ರಾಧುವಿಗೆ ಇಂತಹ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಭಕ್ತರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸಮಾಧಿಗೆ ಹೋಗುವುದು, ಮತ್ತೆ ಇಳಿದುಬರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವ ರಂತೆಯೇ ಇದ್ದ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಉನ್ನತಸ್ವರವನ್ನು ಅರ್ಥ